

чергу, веде до ігнорування основного завдання самої освіти. Як бачимо, ці два поняття мають тісний зв'язок: більш близьким до мети освіти є її загальний вид – раціонально структуровані базові знання з фундаментальних наук, актуальність яких не залежить від плину часу, а підтверджується багатомісячною історією досліджень. Їх вивчення не обмежуватиме людину ні інтелектуально, ні у виборі фаху.

Утім, спеціалізація освіти є необхідною як визначення вагомої для людини сфери діяльності. Але це не означає обмеження знань лише конкретним напрямом. На рівні середньої освіти вирішення проблеми може стати поглиблене вивчення базових наук. Загалом, необхідно знайти «золоту середину», точку перетину двох варіантів вирішення проблеми. Нею, на мою думку, може стати універсалізація освіти: на будь-якому освітньо-структурному етапі (у школі, коледжі чи університеті) загальна освіта має поєднуватись із професійною у співвідношенні, необхідному для створення універсального професіонала своєї справи, обізнаного як щодо загальноосвітніх питань, так і щодо фахових.

Список літератури

1. Левяш І.Я., Левяш С.Є. Гуманітарно-культурологічна модель освіти для всіх / Левяш І.Я., Левяш С.Є. – Спб.: Эйдос, 2011. – 292 с.

*Науковий керівник: Шоріна Т.Г.,
канд. філос. наук, доцент*

УДК 004.8 (043.2)

Краснокутський Р.Р.

Національний авіаційний університет, Київ

ПЕРСПЕКТИВИ СТВОРЕННЯ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ ЯК МОРАЛЬНИЙ ВИКЛИК ЛЮДИНІ

Уявимо фантазмагоричну картину: людина спромоглася створити «штучний інтелект», таку інтелектуальну машину, яка би набула якості суб'єктності. Обміркуймо деякі можливі складності та проблеми у співвідношенні «Творця» машини – людини та її «подобой» у вигляді «розумної» машини.

Зусилля зі створення розумної машини виправдовують перспективами її використання у наукових дослідженнях, зокрема у важкодоступних для людини місцях (далекому космосі, глибинах океану). Аналітичні, обчислювальні можливості машини значно перевищують людські у математичних, фізичних, біологічних та інших дослідженнях. Таку машину можна використовувати для вирішення задач, які на сьогодні не мають

розв'язку, чи для подолання хвороб, для попередження конфліктів, зокрема військових. Але усе це передбачає цілеспрямоване використання можливостей штучного інтелекту, отже, надання необхідної обумовленості її діям без огляду на її «свободу».

З іншого боку, якщо людина втратить контроль над «розумною» машиною, надасть їй мінімум свободи, то наслідками такого буде втрата власної необхідності. Чому? Машини уже і зараз витісняють людей в різноманітних галузях виробництва, дослідження та обслуговування. І це лише найменш небезпечний сценарій. З творів наукової фантастики, кіно, і навіть наукових робіт ми бачимо, що існування поряд з нами не менш розвинених істот неодмінно призводить до різноманітних проявів дискримінацій, конфліктів, сутичок. З часом ми втрачатимемо наше привілейоване становище у відомому нам світі. Адже машина безумовно має потенціал стати більш адаптованою та розвинутою, ніж ми.

Людина за своєю природою є владною та егоцентричною, ми завжди ставимо особистий інтерес вище за спільний, власну користь вище за спільне благо, нерідко ігноруючи норми справедливості. То, чому ж ми сподіваємось, що штучний інтелект, створений у сьогоднішніх суворих реаліях, маючи, порівняно з людськими можливостями, необмежені здібності до навчання і розвитку, може навчитися у нас чомусь доброму?

Щодня ми вбиваємо одне одного у війнах, мотивуючись жадібністю, прагненням влади, порушуємо створені нами закони задля власної вигоди, керуємось явними бажаннями та принципами, марнуємо власні життя на пусте безцільне і бездумне існування, лише зі шкодою для оточення. Невже ми сподіваємося, що саме ці життя буде оберігати створений нами ідеальний розум, а чи доцільне це?

На сьогодні ми розглядаємо це питання, майже як Бог розглядає питання створення людини, лише з єдиною відмінністю: у Бога не було такої кількості недоліків, і створення нас не було мотивоване використанням нас у власних цілях. Нам же варто поглянути на себе та зізнатись, що ми не готові приміряти на себе таку відповідальну роль.

Схоже що ми, з нашими незчисленними недоліками наївно віримо, що маємо потенціал на створення чогось ідеального. Це змушує замислитись нас над тим, що людство не розглядає можливість самовдосконалення, розвитку та подолання проблем власноруч, ми втрачаємо віру у самих себе у прагненні створити щось досконаліше, та можливо за для того аби змінити світ, слід почати з себе?

*Науковий керівник: Шпоріна Т. Г.,
канд. філос. наук, доцент*